

Amb l'ànima es marca la diferència

Si quan acabi la lliga el Girona es classifica per al play-off d'ascens un dels partits que ben segur es recordarà és el d'ahir contra el Tenerife. No pel joc, sinó per la importància dels tres punts, que fan créixer encara més un Girona desbocat les últimes jornades. I és clar, del partit no hi ha gaires moments per recordar més enllà del gol d'Enric Franquesa, que va ser el reflex perfecte del que està sent aquest Girona. I és que on no va arribar el futbol hi va arribar el cor, perquè en el cacau que va etzibar el de Sant Cugat hi havia molt més que potència. El carriler va ser el més murri, ja que va ser molt més viu que Sashoua per arribar al refús curt després d'un córner que havia regalat Sipic de la manera més absurda possible. I un cop va arribar a l'esfèrica va xutar amb tot: amb el cor, amb l'ànima, amb el sentiment dels aficionats i amb l'esperit d'un equip que ha ressorgit de les cendres per fer somiar la seva gent. Lògicament, l'obús que en va sortir va ser imparable, i és que si un xut pot trencar la xarxa com si es tractés de dibuixos animats no serà pas gaire més potent que el de Franquesa.

El gol va ser el tercer que marca aquesta temporada –al camp del Castelló (0-1) també va firmar l'únic gol del partit– i empata amb Samu Sáiz i Yoel Bárcenas com el tercer màxim golejador de l'equip en la lliga, només al darrere de Mamadou Sylla i Stuard. Va ser la primera gran acció del partit del carriler, consagrat ja a la banda esquerra i pràcticament insubstituïble. Però va aportar molt més, i és que va fer un partit més que sòlid en defensa –tampoc va estar gaire exigit– i va ser una de les millors armes ofensives de l'equip, millorant fins i tot les arribades de Yan Couto, que després de molts partits colossals ahir es va mostrar més imprecís. De fet, instants després d'obrir la lluna Franquesa va estar a punt de tornar a ser protagonista en l'acció que hauria permès deixar el partit més encarrilat, ja que va regalar una assistència a Stuard que el va deixar completament sol davant del porter. L'uruguaià, però, va fallar una d'aquelles accions que no acostuma a perdonar, i és que va topar amb una excel·lent aturada de Dani Hernández.

El desgast físic que li va suposar el pujar i baixar constant per ser transcendent a les dues àrees li va anar passant factura, i en els minuts finals ja no estava tan fi i segurament per això va ser l'últim jugador substituït, però ja en el minut 91, quan pràcticament ja estava tot dat i beneït.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 02-05-2021, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/espanyol/article/1963065-amb-l-anima-es-marca-la-diferencia.html>